

Det er godt nok yndigt..

Den unge, smukke Sofie Amalie, som netop er begyndt på det man måske kan kalde hendes voksne liv, sidder i den blå stol på mit kontor og lyser som en lille sol, mens hun stolt fortæller om hendes første tale. Hun gestikulerer ivrigt med hænderne: ”Det gik bare helt af sig selv og jeg gik slet ikke i stå. Du ved, det var jo det, jeg var så bange for. Jeg fik rigtig meget ros og min far blev bare så glad for de ting, jeg sagde til ham.”, Sofie Amalie fortsætter idet ansigtet bliver alvorligt: ”Det betyder meget for mig, at jeg kunne gøre det. Det er mærkeligt, at han nu er blevet 60 år. Det virker gammelt, men jeg synes ikke, at han er så gammel.”

Ansigtet bliver mørkt og øjnene triste idet hun fortsætter: ”Det var bare helt umuligt for mig at holde en tale, da han blev gift sidste år. Jeg forsøgte flere gange at skrive noget, men hver gang jeg forsøgte, fik jeg det dårligt. Jeg kunne slet ikke glæde mig over brylluppet. Faktisk var jeg ked af det. Jeg følte, at jeg på en måde mistede ham. Det var som om, at jeg ikke længere var vigtig for ham. Den nye kvinde i hans liv, var pludselig hans et og alt. Jeg blev bange for, at han ville glemme mig. Det gjorde mig også vred. Jeg var vred på hans kæreste. Jeg synes, at hun havde taget ham fra mig. Men jeg var også vred på min far. Det var som om, han slet ikke længere var min far. Han opførte sig helt anderledes. Det var pinligt. En voksen mand, som teede sig som en teenager. Som om det ikke var slemt nok at rende rundt og være forelsket og kysse offentligt i hans alder, så fik de oven i købet den ide, at de skulle giftes. Min far havde friet og alt muligt. Det er da selvfølgelig deres egen sag. Hvis de så i det mindste kunne lade være med at blande andre mennesker ind i det. Hvis de stille og roligt, som de voksne mennesker de skal forestille at være, ville have gået ned på rådhuset og skrive under på de der papirer... så slap man da for at skulle medvirke...selvom, jeg ville nok alligevel være blevet ked af det. For er det mon fordi hun vil have fat i hans penge, eller hvad? Det ville jeg jo nok tænke... Men nej. De skulle absolut i kirke og op af kirkegulvet til altret. Hun havde brudekjole på og skulle have vores efternavn. Der skulle være stor fest. Taler og alt det der. Det var... latterligt og...pinligt. Det havde da været mere naturligt, hvis det var mig, som skulle giftes. Jeg mener, jeg har trods alt snart alderen til det, selvom, jeg ved snart ikke om jeg har lyst til det.” Hun sukker. Flytter sig lidt på stolen. Kikker på mig og fortsætter ”Men ved du hvad det værste var? Det værste var, at min far ikke kunne forstå, at jeg ikke var glad. Det var som om han forventede, at jeg skulle synes, at det hele var fantastisk. Det var vel derfor jeg følte, at jeg blev nødt til at skrive den der tale.... Men det kunne jeg altså ikke. I stedet lavede jeg et fotoalbum til ham. Det var af ham og mig. Der var også et par enkelte, hvor mor var med. Det var billeder af de ferier vi har været på og af alle de gode stunder vi har haft sammen.” Sofie Amalie stopper op og ser eftertænksom ud inden hun stille siger ”Jeg ved ikke, det var som om det hjalp mig lidt at give ham det der album. Som om jeg på den måde fortalte ham, at han ikke måtte glemme mig....også for, at hans kæreste...eller...kone skulle

vide, at han har en fortid, som betyder noget....Det var bare rart at give det til dem....” Sofie Amalie sidder lidt og kikker ud i luften. Langsomt lyser hun op igen. ”Men ved du hvad? Det var bare rigtig dejligt at holde den der tale for ham til hans fødselsdag. Jeg fortalte om hvordan han var, da jeg var lille og alt det der.. Og alle dem som hørte det. De kunne godt lide talen.....Jeg føler det lidt som om.....som om jeg har fået min far tilbage igen” Sofie Amalie kikker forsigtigt op og smiler. ”Og ved du hvad. Hans nye kone. Hun virkede helt usikker bagefter.... Jeg fik næsten ondt af hende....Jeg mener. Hun kendte ham jo slet ikke dengang. Tænk på alt det, som hun er gået glip af....Hun har vist ikke selv haft det særlig let....” Sofie Amalie ser afslappet og lettet ud. Hun slutter: ” Min far sagde, at han var så stolt af mig efter jeg havde holdt talen.Måske vil jeg alligevel godt giftes. Så skal min far følge mig op af kirkegulvet.... Engang om mange år altså”

Sofie Amalie er ikke en virkelig person. Men hun har alligevel insisteret på at skrive denne historie, som et eksempel på hvordan man som ung kan opleve det at ens forældre gifter sig igen. Jeg tror, hun er sluppet ud af mit hoved ned i mine fingre og ud på papiret i håbet om, at hun kan hjælpe os voksne med at huske vores voksne børns følelser, også når vi er så heldige at finde en ny kærlighed efter en skilsmisse. De voksne børn er nemlig også børn, som har brug for at få at vide, at de aldrig vil blive glemt og altid vil være elsket....